ଭାପୁରସ୍ଥିତ ରଘୁନାଥ ଜିଉ

ବନାମ

ବସନ୍ତ କୁମାର ସାହୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଡିସେମ୍ବର 9,1998

[ଶ୍ରୀମତି ସୁଜାତା ଭି. ମନୋହାର ଏବଂ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଜି. ବି. ପଟ୍ଟନାଏକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନ - ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଏବଂ 227 -ଏକ ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ନିଷ୍କର୍ଷରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ - ପୂର୍ବରୁ ଉଠାଯାଇନଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୋଷଣ– ନିର୍ଦ୍ଧିତ: ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ଅଧିକାର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିଲେ - ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି କରିଛି ।

ଓଡ଼ିଶା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 1952/ଓଡ଼ିଶା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ 1970 - ଧାରା 3 ଏ (1) ଏବଂ ଧାରା 6,7,8 – ଅଧିସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା – ଦେବତାଙ୍କର ଜମିର ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ୱ ଘୋଷଣା କରିବା - ସମସ୍ତ ବାଧାରୁ ମୁକ୍ତ ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ –ଦେବତାଙ୍କ ତରଫରୁ, ଆବେଦନ ଦାଖଲ ହେବା ପରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦେବତାଙ୍କୁ 'ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି' ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ - ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା –ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଭୂସମ୍ପତ୍ତିକୁ 'ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି' ଭାବେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ୱ ସମସ୍ତ ବାଧାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହେଲା - ଦେବତାଙ୍କ ସହ ଜମିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ପାଇଁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ, - ଆପତ୍ତି ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଥିଲା - ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଜମିକୁ ଦେବତାଙ୍କ ସହ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ - ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଆବେଦନ ଦାଖଲ ହୋଇନଥିଲା - 7 ବର୍ଷ ପରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା – ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏଣୁତେଣୁ ତଦନ୍ତ ଆଧାରରେ ଜିଲାପାଳଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିଲେ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଇଥିଲା - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣୀୟ ଅଧିକାରିତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିଲେ।

ଓଡ଼ିଶା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ, 1952 ଅନୁଯାୟୀ 27.2.68 ତାରିଖରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା ଏକ ଅଧିସୂଚନା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଦେବତାଙ୍କ ସହ ସଂଲଗ୍ନ ଦେବୋତ୍ତର ଜମି ସମସ୍ତ ବାଧାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହେଲା । ଦେବତାଙ୍କ ତରଫରୁ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଯାହା ଦେବତାଙ୍କୁ "ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି" ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲା । 18 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1974 ରେ, ଅଧିନିୟମ 3A (1) ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାରୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ୱ ଯାହାର ସମ୍ପତ୍ତି ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତି ଭାବରେ ଘୋଷିତ ହୋଇଛି, ସମସ୍ତ ବାଧାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହେଲା ।

ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6,7,8 ଅନୁଯାୟୀ ଦେବତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଦେବତାଙ୍କ ସହ ଜମିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ପାଇଁ ଆବେଦନପତ୍ର ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆବେଦନପତ୍ର ଉପରେ ବେସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆପତ୍ତି ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କେବେ ବି ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ

କରିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଜମିଦାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି **1974** ର ଅଧିସୂଚନା ଅଧୀନରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇନାହିଁ କାରଣ ଏହା **1968** ର ପୂର୍ବ ଅଧିସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇସାରିଛି ଏବଂ ଏହାକୁ ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ଘୋଷିତ କରାଯାଇ ନାହିଁ। କୌଣସି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ସାତ ବର୍ଷ ପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ସଦସ୍ୟଙ୍କର ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଅଧିକାରିତାକୁ ଆହ୍ୱାନ କଲେ, କିନ୍ତୁ ସଫଳତା ପାଇ ନଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ରିଟ୍ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ କହିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଭୋଗଦଖଲ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଛନ୍ତି ।

ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ଏଣୁତେଣୁ ତଦନ୍ତ କରି ଏହାର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣୀୟ ଅଧିକାରିତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏକ ନୂତନ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି ଯାହା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଆଯାଇ ନଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ:

1.1. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଏବଂ ରାଜସ୍ୱ ବୋର୍ଡ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ।

1.2. 1968 ମସିହାର ଅଧିସୂଚନା ଆଧାରରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାର ସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲା ।

1.3. "ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି" ର କୌଣସି ଘୋଷଣା ହୋଇନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଭିଲେଖ ଉପସ୍ଥାପନ **26.9.70** ରେ ନକରିବା କାରଣରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷ ଅଭିଲିଖିତ କରିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇନଥିଲେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଆଦୌ ମୁକ୍ତ ନଥିଲେ । ତା 'ପରେ ପୁଣି, ଉକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଅଧିକୃତ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଦାବି କରିବା କୁ ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ବିନା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜମିରେ ଭୋଗଦଖଲ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଆଇନରେ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5282/1996 ।

ଓ.ଜେ.ସି. ସଂଖ୍ୟା 2030/1987 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 13.11.92 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ପି. ଏନ୍. ମିଶ୍ର ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ ରେଖା ପଲ୍ଲୀ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜନରଞ୍ଜନ ଦାସ ଏବଂ ରାଧା ଶ୍ୟାମ ଜେନା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ **ପଟ୍ଟନାଏକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ସାର୍ବଜନୀନ ଦେବତା ଏବଂ ଏହି ଆବେଦନରେ ମୂଳ ଅଧିକାରିତା ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 2030/1987 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 13.11.92 ରିଖର ରାୟକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଉଛି । ଦେବତା ଏବଂ ଏହା ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ସମ୍ପତ୍ତି ଢେଙ୍କାନାଳ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଦେଶୀୟ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ 1948 ରେ ଏହାର ମିଶ୍ରଣ ପରେ ଏହା ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟର ଏକ ଅଂଶ ହୋଇଗଲା । ଓଡ଼ିଶା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ, 1952 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ (ଏହା ପରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ ହୋଇଛି) ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 27.2.68 ରେ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଢେଙ୍କାନାଳ ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିବା ଦେବୋତ୍ତର ଲେଖରାଜଙ୍କ ଜମିର ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ୱ ସମସ୍ତ ବାଧାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି । ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ଦେବତାଙ୍କ ତରଫରୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦେବତାଙ୍କୁ 'ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି' ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । 18 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1974 ରେ, ଧାରା 3-ଏ ର ଉପଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଜାରି କରି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ (i) ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଉକ୍ତ ଆଇନର II A ଅଧ୍ୟାୟ ଅଧୀନରେ ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଭାବେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି, ଏବଂ (ii) ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉକ୍ତ ଅଧ୍ୟାୟ ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ଏବଂ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଓଡ଼ିଶା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ 1970 (ଓଡ଼ିଶା ଅଧିନିୟମ 33/1970) ର ପ୍ରାରମ୍ଭ ତାରିଖରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା, ଏବଂ (iii) ରାଜ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ନ୍ୟାସ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମସ୍ତ ଜମିଦାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ୱ ରାଜ୍ୟକୁ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ହୋଇ ସମସ୍ତ ବାଧାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟାସ ହୋଇଛି । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଦେବତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6,7 ଏବଂ 8 ଅନୁଯାୟୀ ଦେବତାଙ୍କ ସହ ଜମିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ବେସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କଠାରୁ ଆପତ୍ତି ଆହ୍ୱାନ କରି ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କର ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଦେବତାଙ୍କ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଅଧିକାର ଦାବି କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଯାହା ଓ.ଇ.ଏ. ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 454/74 ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ 23.9.77 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ବେସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆପତ୍ତିଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଜମି ଉପରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଦାବି କରିବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆହୁରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ଜମିଗୁଡିକର ଉଚିତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଉପରେ ଦେବତାଙ୍କ ସହ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯିବ । ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଖଜଣା ଆକଳନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 'ପଟ୍ଟା' ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦିଓ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କୌଣସି ଆବେଦନକୁ ଚୟନ କରିନଥିଲେ । ତେବେ, ସାତ ବର୍ଷର ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପରେ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅଧିନିୟମ 38ବି ଅନୁଯାୟୀ ରାଜସ୍ୱ ବୋର୍ଡ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ସଂଶୋଧନ ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ । ଓ.ଇ.ଏ. ପୁନରୀକ୍ଷଣ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 86/1984 ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିବା ଉକ୍ତ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନଟି, ରାଜସ୍ୱ ବୋର୍ଡ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତା 5.5.1987 ରିଖରେ ପାରିତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ

କରାଯାଇଥିଲା । ପୁନରୀକ୍ଷଣ ପ୍ରାଧିକାରୀ ଏହି ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଦଖଲ ଅଧିକାର ବିଷୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର ଦାବି ବଜାୟ ରହିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନୁଷ୍ଠାନଟି ଏକ ସର୍ବସାଧାରଣ ମନ୍ଦିର ହୋଇଥିବାରୁ ଏବଂ 17.1.53 ତାରିଖର ସହାୟକ ଦେବୋତ୍ତର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅନୁଷ୍ଠାନର ପ୍ରକୃତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଦେବତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଜମି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଉକ୍ତ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ମାମଲା ଖାରଜ ହେବା ପରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଏବଂ 227 ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିକାରିତାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିବାଦୀୟ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ରିଟ୍ ପିଟିସନ୍ କୁ ଅନୁମତି ଦେଇ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଭୋଗଦଖଲ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କର ତା 23.9.77 ରିଖର ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର ଜମିରେ ଦଖଲ ଅଧିକାର ଅଛି ଏବଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ଦଖଲରେ ରହିବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ।

ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର, ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ହାଜର ହୋଇ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ତଦାରଖ ଅଧିକାରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏଣୁତେଣୁ ତଦନ୍ତ କରି ଏବଂ ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷ ଅଭିଲିଖିତ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ 18.3.74 ତାରିଖର ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ ଦେବତାଙ୍କ ସହ ସଂଲଗ୍ନ ଜମିଗୁଡିକ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବେସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଜମି ଉପରେ ଦଖଲ କରିବାର ଅଧିକାର ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେଉଁ ଦାବି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଗଲା, ଯାହା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନଥିବା, ଏକ ନୂତନ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରି ଏକ ରିଟ୍ ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ହକଦାର ନୁହେଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଏବଂ ଏକ ଏଣୁତେଣୁ ତଦନ୍ତ କରି ଏହାର ଉତ୍ତର ଦେବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଉକ୍ତ ଦାବିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାରେ ଲେଶମାତ୍ର ତଥ୍ୟ ବିନା, ଉକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଭୋଗଦଖଲ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ବେସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଜେ. ଆର. ଦାସ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦୀୟ ରାୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତର୍ଜମା କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନଟି ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡିକୁ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳ କିମ୍ବା ରାଜସ୍ୱ ବୋର୍ଡ ସଦସ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଇନଥିଲେ । ଶ୍ରୀ ଦାସ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ନିବେଦନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଦେବତାଙ୍କୁ 'ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି' ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରି ସମ୍ପୃକ୍ତ ଆଦେଶ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତିକୂଳ ଅନୁମାନ କରିବାରେ ଏବଂ ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷ ଅଭିଲିଖିତ କରିବାରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ ଯେ 1968 ମସିହାରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା ନ୍ୟସ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ପରେ, ଦେବତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଘୋଷଣା କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଜମିଦାରୀ ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, 18.3.74 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ଅଧୀନରେ ସାନି ନ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ ।

ଆମେ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ନିବେଦନକୁ ଯତ୍ନର ସହିତ ବିଚାର କରିଛୁ ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ପ୍ରାବଧାନ ଯାଞ୍ଚ କରିଛୁ । ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କର ତା 23.3.77 ରିଖର ଆଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତର୍ଜମା କରିଛୁ, ବେସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି ଯେ ଉକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଦଖଲ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅଟେ ଏବଂ ଉଚିତ୍ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଖଜଣାରେ ଦେବତା-ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ଜମିକୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବା ସହିତ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ସଦସ୍ୟ ମଧ୍ୟ 5.5.87 ତାରିଖର ଆଦେଶରେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 38ବି ଅନ୍ତର୍ଗତ *ନିଜସ୍ୱ* ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଅଧିକାରିତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ମନା କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠୁଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ରାଜସ୍ୱ ବୋର୍ଡ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିବା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ *ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କର ଏପରି* ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣୀୟ ଅଧିକାରିତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ କି । ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ଯେ ଏପରି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣୀୟ ଅଧିକାରିତା ର ପ୍ରୟୋଗରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ଯଦି ଏପରି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଅଗ୍ରହଣୀୟ ପ୍ରମାଣ ଅଂଶକୁ ବିଚାର କରେ କିମ୍ବା ବିଚାର ପରିସରରୁ ଭୌତିକ ପ୍ରମାଣକୁ ଅଣଦେଖା କରେ କିମ୍ବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଆଇନର କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୁଏ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ନିଜର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ କିମ୍ବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନୁହେଁ । ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 226 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ମାନଦଣ୍ଡ ଏବଂ ଯଦି ଆମେ ଉପରୋକ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟକୁ ଯାଞ୍ଚ କରୁ, ତେବେ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ଆମର କୌଣସି ଦ୍ୱିଧା ନାହିଁ ଯେ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଏବଂ ରାଜସ୍ୱ ବୋର୍ଡର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିବା ଉପସଂହାରରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ଅଧିକାରିତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ 18.3.74 ତାରିଖର ନ୍ୟସ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଓଡ଼ିଶା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 6 ଏବଂ 7 ଅନୁଯାୟୀ ଦେବତାଙ୍କ ସହ ଜମିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଦାବି କରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ଆପତ୍ତି ଆହ୍ୱାନ କରି ସାର୍ବଜନୀନ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବେସରକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜମି ଉପରେ ଭୋଗଦଖଲ ଅଧିକାର ଦାବି କରି ସେମାନଙ୍କର ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କଦାପି ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଜମିଦାରୀ 1974 ର ଅଧିସୂଚନା ଅଧୀନରେ ନିହିତ ନୁହେଁ କାରଣ ଏହା ପୂର୍ବରୁ 1968 ର ପୂର୍ବ ଅଧିସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ନିହିତ ଥିଲା, ଏବଂ ଏହାକୁ 'ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି' ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇ ନାହିଁ । ସେହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଆବେଦନ କରାଯାଇ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କରାଯାଇଥିଲା, ରାଜସ୍ୱ ବୋର୍ଡ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । କୌଣସି ପକ୍ଷ 1968 ର ଅଧିସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ନ୍ୟସ୍ତତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇନଥିଲେ ଏବଂ 1968 ର ଉପରୋକ୍ତ ନ୍ୟସ୍ତତା ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ 'ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି' ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ପକ୍ଷମାନେ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଓ ଏହି ଆଧାରରେ ଅଧିକାର ଦାବି

କରିଥିଲେ ଯେ ମଧ୍ୟସ୍ୱତାଧିକାରୀ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି 18.3.74 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ନିହିତ ଥିଲା । ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ 1968 ମସିହାର ଅଧିସୂଚନା ଆଧାରରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାର ସ୍ଥିତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରିବାରେ ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲେ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜେ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅଭିଲିଖିତ କରିଥିଲେ ଯେ 1968ର ଅଧିସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ଦେବୋତ୍ତର ଲଖ୍ରାଜୀ ବାହେଲଙ୍କ ଜମି ନିହିତ ନଥିଲା ଏବଂ ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀର ଦେବୋତ୍ତର ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । ଏପରିକି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୂର୍ବ ଅଧିସୂଚନା ଅଧୀନରେ ନିହିତ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ ଏବଂ 26.9.70 ରେ 'ନ୍ୟାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି' ର କୌଣସି ଘୋଷଣା ନଥିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଭିଲେଖ ଉପସ୍ଥାପନ ନକରିବା କାରଣରୁ ଏକ ଫଳାଫଳ ଅଭିଲିଖିତ କରିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇନଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରୁ ବିବାଦୀୟ ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ଉତ୍ପନ୍ନ, ସେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଆଦୌ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନଥିଲେ । ତା 'ପରେ ପୁନର୍ବାର ଜମି ଉପରେ ଅଧିକୃତ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଦାବି କରିବା କୁ ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ବିନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜମିରେ ଭୋଗଦଖଲ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଆଇନରେ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉପରୋକ୍ତ ପରିସରରେ, ଆମର ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପନୀତ ଏବଂ ରାଜସ୍ୱ ବୋର୍ଡର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମେ ମୂଳ ଅଧିକାରିତା ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 2030/1987 ରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛୁ ଏବଂ ଏହି ମାମଲାକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ବୋଲି ବିଚାର କରୁଛୁ । ତେଣୁ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ ଜମି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିବା ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କର 23.9.77 ତାରିଖର ଆଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରାଗଲା । ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏ.ଏମ୍.　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　ଆବେଦନଟି ଅନୁମୋଦିତ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା: ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଓଡ଼ିଶା